

Κεφάλαιο 1

Η Άλις Μάντισον άλλαξε θέση πάνω στην αναπαυτική, ταπετσαρισμένη πολυθρόνα και μετακίνησε τη θήκη του όπλου της, που πίεζε το δεξί πλευρό της. Έριξε κλεφτά μια ματιά στο μεγάλο παράθυρο. Το Πάτζετ Σάουντ γυάλιζε στο χλωμό γεναριάτικο φως, τα ασημένια νερά του άσπριζαν εδώ κι εκεί και μέσα από γαλάζιες σκιές, πέρα στο βάθος, ξεπρόβαλλε το όρος Ρέινιερ.

Κατάλαβε ότι η σιωπή είχε κρατήσει περισσότερο απ' όσο επέβαλλε η ευγένεια και γύρισε. Ο δόκτωρ Ρόμπινσον την παρακολουθούσε.

«Μην ανησυχείς. Ξέρω ότι ο κόσμος έρχεται εδώ για να ακούσει οξυδερκείς ψυχολογικές παρατηρήσεις, αλλά μένει για να απολαύσει τη θέα».

Το ίδιο αστειό είχε κάνει και την πρώτη φορά που συναντήθηκαν, πριν από μερικές βδομάδες. Η Μάντισον χαμογέλασε αχνά, όπως είχε κάνει και τότε. Δεν ήταν απολύτως σίγουρη αν ο γιατρός καταλάβαινε ότι επαναλαμβάνόταν.

Η ταμπέλα στην είσοδο έγραφε Δρ Στάνλεϊ Φ. Ρόμπινσον. Το γραφείο αυτό του πέμπτου ορόφου ήταν κομψό, με παλ χρώματα.

Ο γιατρός ήταν γύρω στα πενήντα, είχε κοντοκουρεμένα, γκριζα μαλλιά και μεγάλα, καστανά μάτια. Δηλαδή χρήσιμα χαρακτηριστικά για ψυχίατρο που ασχολείται με

αστυνομικούς: καθόλου απειλητικά, με κάποιες ανακριτικές πιναελίες, συλλογίστηκε η Μάντισον.

«Πώς πέρασες τη βδομάδα;» τη ρώτησε ο γιατρός. Δόξα τω Θεώ το γραφείο του δεν ήταν γεμάτο σημειωματάρια και στυλό. Αν κρατούσε σημειώσεις, το έκανε μετά τη λήξη της συνεδρίας.

«Καλά», αποκρίθηκε η Μάντισον. «Είχα γραφική δουλειά για κάποιες παλιές υποθέσεις που έπρεπε να κλείσουν. Και ένα ενδοοικογενειακό επεισόδιο που δεν ήταν κάτι σοβαρό. Συνηθισμένα πράγματα».

«Συλλογίστηκες καθόλου το επεισόδιο στο δάσος; Περισσότερο από μερικά δευτερόλεπτα τη μέρα εννοώ».

«Όχι».

«Έκανες κάποιες ασυνήθιστες σκέψεις ή είχες κάποιες ασυνήθιστες αντιδράσεις όσο δούλευες; Κάτι που να το θεωρείς ασυνήθιστο;»

«Όχι, τίποτα ασυνήθιστο».

«Κάποια αντίδραση σε χλωροφόρμιο ή κάποια εκδήλωση μετατραυματικού στρες;»

«Όχι».

«Υπάρχει οτιδήποτε σε σχέση με την περασμένη βδομάδα ή και κάτι γενικότερο που θα ήθελες να το συζητήσουμε;»

Από τακτ η Μάντισον έκανε πως σκέφτεται την ερώτηση.

«Όχι, τίποτα», απάντησε τελικά.

Ο δόκτωρ Ρόμπινσον συλλογίστηκε για λίγο την απάντησή της. Ύστερα έγειρε πίσω στο κάθισμά του.

«Επιθεωρητή Μάντισον, πόσες συνεδρίες έχουμε κάνει μέχρι σήμερα;»

«Αυτή είναι η τρίτη».

«Σωστά. Και να τι έχω μάθει: Είσαι επιθεωρητής του Τμήματος Ανθρωποκτονιών. Τοποθετήθηκες εκεί τον περασμένο Νοέμβριο, δηλαδή πριν από δύο περίπου μήνες. Έχεις πτυχίο Ψυχολογίας και Εγκληματολογίας από το Πανεπιστήμιο του Σικάγο. Καλό πανεπιστήμιο, με σπουδαία ποδοσφαιρική

ομάδα. Το μητρώο σου στην Αστυνομική Διεύθυνση του Σιάτλ είναι άφογο. Τα πας καλά με όλους και δεν έχεις πάρει καμία κόκκινη κάρτα στην ιδιωτική σου ζωή. Ούτε καν μία κλήση για τροχαία παράβαση. Με παρακολουθείς;»

«Μάλιστα».

«Ωραία. Τον Δεκέμβριο που μας πέρασε ξέσπασε μια αληθινή κόλαση, και όταν κατακάθισε ο κουρνιαχτός, η υπηρεσία σου σε έστειλε εδώ για να βεβαιωθεί πως είσαι κατάλληλη για εργασία, να προστατεύεις και να υπηρετείς – όπως είναι το μότο της αστυνομίας. Φέρεσαι με μεγάλη ειλικρίνεια, ομολογείς ότι αντιδράς άσχημα στο χλωροφόρμιο, πράγμα που είναι συνέπεια της επίθεσης του Χάρι Σέιλιντζερ σ' εσένα και στον συνεργάτη σου. Η αντίδραση αυτή όμως έπαψε εδώ και βδομάδες. Δεν έχεις κρίσεις πανικού, ούτε εκδηλώσεις μετατραυματικού στρες. Τίποτα έλειπα απ' όσα συνέβησαν στο δάσος. Με το παιδί, τη διάσωσή του, το αίμα».

Σταμάτησε να μιλάει και η Μάντισον δεν κατέβασε τα μάτια της.

«Ξέρεις πόσο μου πήρε για να αποκτήσω όλες αυτές τις ουσιαστικές πληροφορίες;» Δεν περίμενε την απάντησή της, αλλά συνέχισε: «Εφτά λεπτά. Όλο τον υπόλοιπο χρόνο εισπράττω απαντήσεις του τύπου “όλα καλά” και “συνηθισμένα πράγματα” και “τίποτα ασυνήθιστο”».

«Τι θέλετε από μένα, δόκτορα Ρόμπινσον;»

«Εγώ; Τίποτα. Μου φτάνει να έρχεσαι εδώ πάνω και να απολαμβάνεις τη θέα. Εσένα σου χρειάζεται ένα διάλειμμα, κι εγώ έτσι κι αλλιώς πληρώνομαι. Άκου όμως τι συμβαίνει: παρόλο που θα βεβαιώσω ότι είσαι κατάλληλη για υπηρεσία και έτοιμη να προστατεύεις και να υπηρετείς – επειδή όντως είσαι –, δεν μπορώ να διανοηθώ πως δεν άφησαν κάποια σημάδια πάνω σου εκείνες οι δεκατρείς μέρες του Δεκεμβρίου. Άκου λοιπόν μερικά πράγματα για τα οποία δεν θα σε χρεώσω: πού και πού έχεις εφιάλτες, οι οποίοι πιθανόν ανακαλούν με ακρίβεια το συμβάν, αλλά μάλλον απεικονίζουν τον τρόπο που

το προσέλαβες εσύ, καθώς και όλα εκείνα που σε βασανίζουν για το πώς αντέδρασες. Και, πάνω απ' όλα, πάω στοίχημα ότι αποφεύγεις με κάθε τρόπο να μείνεις μόνη με τον βαφτισμιό σου από τότε που τον έβγαλες από εκείνο το δάσος. Πώς τα πάω;»

Η Μάντισον δεν απάντησε.

«Χάρηκα που σε είδα, επιθεωρητή. Να περνάς καλά».

Μούχρωμα. Η Άλις Μάντισον πάρκαρα το Χόντα Σίβικ της στο συνηθισμένο μέρος στην παραλία του Άλκι. Τα αθλητικά της βρίσκονταν σε έναν σάκο στο πορτμπαγκάζ, αλλά πριν τα πάρει, ακούμπησε στο καπό και γέμισε τα πνευμόνια της με καθαρό, αλμυρό αέρα. Μπροστά της περνούσε το φέρι μποτ που έκανε τη διαδρομή Σιάτλ-Μπρέμερτον, με ένα σμήνος γλάρων πίσω του. Το νησί Μπείνμπριτζ ήταν σαν μια γαλαζοπράσινη λωρίδα πάνω στο νερό και το κέντρο του Σιάτλ άχνιζε στο βάθος.

Ανέκαθεν, ακόμη και τότε που ήταν στραβάδι αστυφύλακας με ατσαλάκωτη στολή, η Μάντισον ερχόταν μετά τη βάρδια της να τρέξει στην παραλία του Άλκι. Να νιώσει την άμμο παρηγορητική κάτω από τα πόδια της, να την ξεκουράσει ύστερα από μια δύσκολη μέρα ο ρυθμός της παλίρροιας. Ήταν ένα σταθερό χαρακτηριστικό της ζωής της – και είχε ελάχιστα τέτοια. Γι' αυτό και τα απολάμβανε.

Μέχρι που, την τελευταία μέρα της χρονιάς που μόλις πέρασε, ύστερα από εκείνες τις δεκατρείς μέρες, η Μάντισον ήρθε στην παραλία, φόρεσε τα αθλητικά της, άρχισε να τρέχει και ξαφνικά ζωντάνεψαν όλα τόσο έντονα, τόσο χειροπιαστά, ώστε αναγκάστηκε να σταματήσει. Η γλυκιά μυρωδιά του ρετσινιού γέμισε τα ρουθούνια της. Έσκυψε και ακούμπησε τα χέρια της στα γόνατά της. Το νερό έφτανε ως τους αστραγάλους της,

μούσκεινε τα αθλητικά της παπούτσια. *Βλέπεις κάποια όνειρα που θέλεις να μου διηγηθείς;*

Η πληγή στο μπράτσο της είχε θρέψει. Τα υπόλοιπα ήθελαν τον χρόνο τους. Κάθισε τώρα στο πίσω κάθισμα του αυτοκινήτου και άλλαξε. Τις πρώτες δρασκελιές τις έκανε διστακτικά, αλλά αγνόησε το χορταριασμένο χρώμα του δάσους που αναδευόταν κάτω από τα πόδια της και την ξαφνική μυρωδιά του αίματος. Συνέχισε να τρέχει.

Η κυκλοφορία την ώρα αιχμής έφερε τη Μάντισον στη λεωφόρο Καλιφόρνια, νοτιοδυτικά, χωρίς να το καταλάβει. Μετα παράθυρά της κατεβασμένα και την ξεθωριασμένη κολεγιακή μπλούζα της να κολλάει στην πλάτη της, ακολούθησε το κύμα των αυτοκινήτων προς τα νότια. Σκούπιζε με το μανίκι το ιδρωμένο μέτωπό της και οδηγούσε ακούγοντας τα τοπικά νέα στο ραδιόφωνο, χωρίς να σκέφτεται τον δόκτορα Στάνλεϊ Φ. Ρόμπινσον.

Παρηγοριόμαστε με ό,τι βρίσκουμε πρόχειρο. Η Μάντισον βρήκε μια θέση απέναντι από ένα κατάστημα με ντελικατέσεν, κλείδωσε το αυτοκίνητό της και τέντωσε τα πιασμένα μέλη της.

Σε αυτό το μαγαζί, το Χάσκι, την είχε φέρει για παγωτό ο παππούς της το πρώτο σαββατοκύριακο που πέρασε στο Σιάτλ. Η γιαγιά της ήταν απασχολημένη στη γειτονική λαϊκή αγορά. Η Μάντισον και ο παππούς της κάθισαν στην μπάρα κι εκείνος κοίταξε το δωδεκάχρονο κορίτσι, που μόλις που το ήξερε, και του μίλησε με έναν τρόπο που δεν το είχε κάνει κανείς ως τότε.

«Ελπίζω να σου αρέσει εδώ. Το εύχομαι αληθινά. Το μόνο που σου ζητάω είναι αν σ' ενοχλήσει οτιδήποτε, μα οτιδήποτε, να έρθεις να μας το πεις. Δεν ξέρω τι έγινε με τον πατέρα σου και ούτε σου ζητάω να μας πεις. Σου ζητάω μόνο να μην το σκάσεις, να μη σηκωθείς να φύγεις μες στη νύχτα. Κι εμείς θα κάνουμε ό,τι περνάει απ' το χέρι μας για να σε βοηθήσουμε».

Και ύστερα της άπλωσε το χέρι του. Η Άλις το κοίταξε. Κανείς ως τότε δεν της είχε ζητήσει να δώσει τον λόγο της για κάτι. Έπασε το χωνάκι του παγωτού με το αριστερό της χέρι και με το πασαλειμμένο δεξί της έσφιξε το χέρι του παππού της. Αυτός και η γιαγιά κράτησαν τον λόγο τους, το ίδιο έκανε κι εκείνη.

Τώρα η Μάντισον έτριψε τη σόλα του αθλητικού παπουτσιού της στην άκρη του πεζοδρομίου για να φύγει ένα σημαντικό μέρος της παραλίας του Άλκι που είχε κολλήσει πάνω της. Μπήκε ανάμεσα στους άλλους πελάτες και γέμισε ένα καλάθι με τρόφιμα για το σπίτι, πήρε κι ένα σάντουιτς με κοτόπουλο –χωρίς μαϊντανό– και μια σούπα με μπρόκολο και τυρί, που μάλλον δεν θα έφτανε μέχρι το σπίτι.

Όπως περίμενε στο γκισέ, δεν διέφερε από τους άλλους πελάτες.

«Ολόκληρη μερίδα ή μισή;» ρώτησε ο υπάλληλος.

«Ολόκληρη».

«Φλιτζάνι ή μπολ;»

«Μπολ».

«Ψωμάκι;»

«Όχι, ευχαριστώ».

Το βλέμμα του υπαλλήλου καρφώθηκε για μια στιγμή στη λεπτή κόκκινη γραμμή πάνω από το αριστερό της φρύδι. Θα έσβηνε με τον καιρό, είχε πει ο γιατρός. Τη Μάντισον δεν την ένοιαζε, ούτε τώρα την ένοιαζε. Το μόνο που την ενδιέφερε ήταν ότι αυτή η ουλή την έκανε λίγο περισσότερο αναγνωρίσιμη ύστερα από όλα εκείνα τα άρθρα και τα τηλεοπτικά ρεπορτάζ που είχαν εμφανιστεί στις αρχές Ιανουαρίου.

«Παγωτό; Έχουμε φρέσκο, χωνάκια με καραμέλα».

«Όχι σήμερα», αποκρίθηκε η Μάντισον και χαμογέλασε.

Με το που μπήκε στο αυτοκίνητο και άναψε τη μηχανή, άρχισε να τρώει τη σούπα και ώσπου να φτάσει στο σπίτι της, το χάρτινο μπολ είχε αδειάσει.

Το Θρι Όσοουκς είναι μια γειτονιά γεμάτη πράσινο, στη νοτιοδυτική άκρη του Σιάτλ. Από τη μια την ορίζουν τα ήσυχα

νερά του Πάτζετ Σάουντ κι από την άλλη άλση και μοναχικές μονοκατοικίες μέσα σε φροντισμένους κήπους.

Η Μάντισον πάρκαραε δίπλα στη Μερσεντές των παππούδων της και κρέμασε τον σάκο με τα αθλητικά στον ώμο της. Κρατώντας τη σακούλα με τα ψώνια αγκαλιά, ξεκλείδωσε την εξώπορτα, έβγαλε με δυο κλοτσιές τα γεμάτα άμμο παπούτσια της και έκλεισε μαλακά με το πόδι πίσω της την πόρτα.

Πήγε ξυπόλυτη στην κουζίνα και άδειασε τα ψώνια. Διέσχισε το καθιστικό, χωρίς να ανάψει τα φώτα, και άνοιξε την μπαλκονόπορτα για να μπει καθαρός αέρας. Το φωτάκι στον αυτόματο τηλεφωνητή αναβόσβηνε. Το αγνόησε, βολεύτηκε σε μια πολυθρόνα μπαμπού στη βεράντα, ανέβασε τα πόδια της στο ξύλινο κιγκλίδωμα και ξεδίπλωσε το σάντουιτς της.

Ο κήπος κατηφόριζε σε μια στενή παραλία, όπου έβλεπαν οι παραθαλάσσιες ιδιοκτησίες. Ψηλά έλατα χρησίμευαν για φράχτες· κι από τις δύο πλευρές. Η Μάντισον κοίταξε μέσα στο μισοσκόταδο τα φυτά και τους θάμνους. Σύντομα θα ξυπνούσαν για έναν ακόμη κύκλο της ζωής τους. Και τα γιαπωνέζικα σφεντάμια, και οι μανόλιες, και όλα αυτά που είχαν φυτέψει και καλλιεργήσει ο παππούς και η γιαγιά της.

Η Μάντισον δεν είχε ιδέα από κηπουρική. Ωστόσο ξεχορτάριαζε, πότιζε, κλάδευε και φρόντιζε να μείνουν ζωντανά όλα, μια που οι παππούδες της δεν βρίσκονταν πια εκεί να τα φροντίζουν. Ανησυχούσε όμως μήπως οι καλές προθέσεις δεν υποκαθιστούσαν την άγνοια. Στη δουλειά της αυτό συνέβαινε συνήθως.

Όταν τα αστέρια άρχισαν να λάμπουν στον ουρανό, η Μάντισον μπήκε στο σπίτι. Έβαλε τη θήκη με το Γκλοκ κάτω από το κρεβάτι της και λάδωσε το βοηθητικό όπλο της, ένα κοντόκαννο ρεβόλβερ. Ύστερα γδύθηκε και έκανε ένα απολαυστικό ζεστό ντους.

Το μήνυμα στον τηλεφωνητή ήταν από τη Ρέιτσελ: «Τον άλλο μήνα ο Τόμι έχει τα γενέθλιά του. Ελπίζω να καταφέρεις

να έρθεις στο πάρτι». Στη φωνή της υπήρχε μόνο αγάπη και καλοσύνη.

Έχεις πού και πού εφιάλτες, οι οποίοι πιθανόν ανακαλούν με ακρίβεια το συμβάν, αλλά μάλλον απεικονίζουν τον τρόπο που το προσέλαβες εσύ, καθώς και όλα εκείνα που σε βασανίζουν για το πώς αντέδρασες. Και, πάνω απ' όλα, πάω στοίχημα ότι αποφεύγεις με κάθε τρόπο να μείνεις μόνη με τον βαφτισμιό σου από τότε που τον έβγαλες από εκείνο το δάσος.

Το πώς αντέδρασες. Η Μάντισον δεν ήταν απολύτως σίγουρη ότι κατανοούσε το πώς αντέδρασε και ήταν αρκετά ειλικρινής ώστε να παραδέχεται ότι υπήρξαν στιγμές εκείνη τη νύχτα που μάλλον δεν ήθελε να τις κατανοήσει. Όλα τα σκέπαζε μια θολούρα από φόβο και οργή – δεν ήξερε τι υπερτερούσε.

Ο Τόμι θα γινόταν εφτά χρόνων. Εκείνη τη φριχτή νύχτα η Μάντισον του είχε τραγουδήσει το «Μπλάκμπερντ», και ο μικρός είχε επιστρέψει κοντά τους, είχε επιστρέψει στη ζωή, στο κόκκινο ποδήλατό του και στα παιχνίδια του. Ο βαφτισμιός της θα γινόταν εφτά χρόνων, και η Μάντισον προσπαθούσε να βρει μια δικαιολογία για να μην πάει στο πάρτι του – αλλά δεν τα κατάφερε.

Όπως κάθε βράδυ από εκείνη τη μέρα του Δεκεμβρίου, οι τελευταίες σκέψεις που έκανε αφορούσαν δύο άντρες: ο ένας ήταν στη φυλακή, κλειδωμένος πίσω από χοντρούς τοίχους και μεταλλικές πόρτες που τις φρουρούσαν οπλισμένοι δεσμοφύλακες, μα ωστόσο τρομακτικά ελεύθερος, περισσότερο ελεύθερος από κάθε ανθρώπινο πλάσμα που είχε γνωρίσει η Μάντισον. Και ο άλλος ήταν φυλακισμένος από τα τραύματά του, στο βάθος των διαδρόμων και των σιωπηλών δωματίων ενός νοσοκομείου, μερικά χιλιόμετρα μακριά από εκείνη. Η θυσία του είχε επιτρέψει στον Τόμι να φτάσει στα έβδομα γενέθλιά του.

Η Μάντισον έκλεισε τα μάτια ελπίζοντας πως θα ερχόταν γρήγορα ο ύπνος.

Κάτω από το κρεβάτι της, στο χρηματοκιβώτιο που είχε εκεί, βρισκόταν μαζί με το όπλο της μια σελίδα των *Σιάτλ Τάιμς*.

ΣΥΝΕΛΗΦΘΗ Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ
ΤΟΥ ΜΠΛΟΥΡΙΤΖ

Τις πρώτες ώρες της 24ης Δεκεμβρίου ο εφιάλτης που έπνιγε το Σιάτλ επί δεκατρείς ημέρες τερματίστηκε επιτέλους. Ο Χάρι Σέιλιντζερ, ο βασικός ύποπτος για τον φόνο των Τζέιμς και Άνι Σινκλέρ και των δύο μικρών γιων τους, συνελήφθη από την επιθεωρητή του Τμήματος Ανθρωποκτονιών της Αστυνομικής Διεύθυνσης του Σιάτλ Άλις Μάντισον κάπου στο δάσος του ποταμού Χόου.

Παρόντες ήταν επίσης ο κύριος Τζον Κάμερον, ο οποίος είχε αρχικά θεωρηθεί κι εκείνος ύποπτος για το έγκλημα, και ο δικηγόρος του κύριος Νέιθαν Κούνιν. Ο πρώτος κρατείται χωρίς δυνατότητα αποφυλάκισης με εγγύηση, με την κατηγορία της απόπειρας φόνου. Ο κύριος Σέιλιντζερ, κάτοικος Έβερρετ, τραυματίστηκε θανάσιμα και νοσηλεύεται φρουρούμενος σε ασφαλές ιατρικό κέντρο.

Ο κύριος Σέιλιντζερ κατηγορείται επίσης ότι απήγαγε και έθεσε σε κίνδυνο τον Τόμας Αμπράμοβιτς, έξι ετών, βαφτισμιό της επιθεωρητή Μάντισον, καθώς και για επίθεση κατά του αρχιεπιθεωρητή Κέβιν Μπράουν και της επιθεωρητή Μάντισον νωρίτερα τον Δεκέμβριο.

Η αστυνομία του Σιάτλ δεν έχει ανακοινώσει ακόμα πότε θα επιστρέψει στα καθήκοντά του ο αρχιεπιθεωρητής Μπράουν.

Ο κύριος Κάμερον και ο κύριος Σινκλέρ είχαν συνδεθεί με τραγικό τρόπο από παιδιά, πριν από είκοσι πέντε χρόνια, όταν τρία αγόρια από το Σιάτλ απήχθησαν και εγκαταλείφθηκαν στο δάσος του ποταμού Χόου, στην κομητεία Τζέφερσον.